

Zakázaná
láská

Petra Karasová

ZAKÁZANÁ
LÁSKA

Petra Karasová

KAPITOLA 1

(Nové Hrady v jižních Čechách, 1510)

„Tvoje cela,“ uvedla mě abatyše do místnosti, ve které budu bydlet.

Rozhlédla jsem se. Moc toho tam nebylo, vybavení místnosti tvořila vlastně jen dřevěná pryčna a nad ní velký dřevěný kříž. *Ale co bych taky měla čekat v klášteře?*

„Odpočín si po cestě, a pak za mnou přijď.“

Přikývla jsem a abatyše odešla. Sedla jsem si na postel a dívala se z okna. Bylo mi smutno, stýskalo se mi po matce. Až do té doby, do svých čtrnácti, jsem nikdy bez ní dlouho nebyla. Odhrnula jsem příkrývku a lehla si na postel. *Au, je moc tvrdá, ta, co na ní spím doma, je mnohem pohodlnější.* I přesto jsem za chvíli usnula vyčerpáním z dlouhé cesty kočárem.

„Petronelo, probud' se!“

Otevřela jsem oči, nade mnou stála matka představená.

„No konečně! Pojď na večeři.“

Neochotně jsem vstala a šla za ní. V jídelně už byly ostatní dívky a čekaly pouze na můj příchod. Sedla jsem si na poslední volné místo. Před jídlem jsem se nejprve pomodlily. Moc mi to nechutnalo, byla jsem z domova zvyklá na lepší jídla, ale přesto jsem snědla vše, co

jsem měla na talíři. Bylo mi totiž jasné, že nic jiného nedostanu. Když jsme dojedly, odcházely jsme do svých cel.

„Petronelo, chci s tebou mluvit.“

Odešla jsem s matkou představenou.

„Chci, abys věděla, že ti tu nebudu trpět žádné manýry,“ začala, když jsem zavřela dveře.

„Ano, matko představená,“ řekla jsem tiše se sklopenou hlavou.

Abatyše přešla po místnosti ke skříni a vyndala z ní jednoduché šaty a šátek na zakrytí vlasů.

„Tohle teď budeš nosit! Běda, jestli tě někdy uvidím ve tvých šatech!“

Vzala jsem si je od ní.

„Můžeš už jít.“

Vyšla jsem na chodbu a zamířila do své cely. Zavřela jsem za sebou dveře a převlékla se z těsných šatů do košile. Pak jsem znovu ulehla a zavřela oči.

Tu noc jsem vůbec nemohla usnout. Pořád jsem se jen převalovala, ale spánek nepřicházel. Nakonec jsem to vzdala a až do rána si četla. Někdo zaklepal na dveře.

„Vstupte.“

Dveře se otevřely a na prahu stála abatyše.

„Ty jsi ještě v posteli? Ostatní dívky už jsou na výuce. Rychle se obleč a připoj se k nim.“

Přikývla jsem a abatyše odešla. Vstala jsem a oblékla si klášterní šaty a své dlouhé hnědé vlasy zakryla šátkem. Sešla jsem po schodech

do místnosti, která sloužila jako učebna. Když jsem vešla, téměř všechny dívky se na mě otočily.

„Petronelo, posad' se támhle,“ ukázala mi volné místo vyučující, sestra Eliška.

Posadila jsem se vedle jedné z dívek. Usmála se na mě se slovy: „Já jsem Eleonora, dcera pána z Pořešína. A ty jsi odkud, Petronelo?“

„Z Jindřichova Hradce, jsem dcera Jana z Jindřichova Hradce.“

Pak už jsme se obě začaly soustředit na výuku.

Při obědě nám abatyše sdělila novinku.

„Sestry! Mám pro vás příjemnou zprávu. Dnes se vrací zdejší kníže od svého strýce sem, na novohradské panství. Byla jsem požádána, abychom ho uvítali.“

To je překvapení! Jsem na něj moc zvědavá. Když jsme dojedly skromný oběd, seřadily jsme se u klášterních vrat a šly společně na zámecké nádvoří. Za chvíli zazněla slavnostní fanfára a na nádvoří přijel knížecí průvod. Kníže jel uprostřed na koni. Když byl na nádvoří celá knížecí družina, kníže zastavil, seskočil z koně a přišel k matce představené.

„Pochválen buď Ježíš Kristus,“ pozdravil ji.

„Až na věky,“ odpověděla abatyše.

„Cesta byla jistě náročná,“ pokračovala.

„Ano, byla. Jsem rád, že jsem opět doma.“

„I my vás opět rády vidíme. Bůh s vámi, kníže.“

„I s tebou.“

Poté kníže procházel mezi námi. Když šel kolem mne, srdce mi začalo bušit rychleji. *Ten je ale krásný! Je celkem vysoký a má husté hnědé vlasy. Škoda, že nevím, jakou má barvu očí. Ale i tak se mi líbí.*

Za okny byla ještě tma, ale já už byla vzhůru. Pořád jsem myslela na knížete. *Jak to jen zařídit, abych ho opět viděla?* Pomalu už svítalo a já se šla obléknout. Vtom jsem si všimla, že na prostěradle mé postele zůstala krev. *Něco se se mnou děje, to přece není normální!* Celá vylekaná jsem vyběhla na chodbu.

„Pomozte mi někdo!“

Z vedlejší cely vyšla Eleonora.

„Eleonoro! Eleonoro! Já jsem asi nemocná!“

„Je ti špatně?“ zeptala se.

„Ne, ale na posteli mám krev!“

Eleonora se usmála.

„Ne, nejsi nemocná.“

„A co se to tedy děje?“

„To se z tebe jen stala žena,“ odpověděla Eleonora.

„To teď budeš mít každý měsíc,“ dodala.

„Ale proč? Proč se to děje?“ nechápala jsem.

„Abys jednou mohla mít děťátko,“ vysvětlila.

„Tobě to tvá maminka neříkala?“ podivila se.

„Ne, nikdy se mi o něčem takovém nezmínila.“

„Aha. Pojd', dám ti něco, aby se ti neumazávala košile krví.“